

ÁI ĐIỀU

SĂM KÝ

“... tháng Bảy năm Ất Tỵ có thiên hôn, địa ám. Mưa to gió lớn, sấm sét kinh hoàng bảy ngày, bảy đêm. Ngày mất mặt trời, đêm vắng mặt trăng. Gà không gáy, chó không sủa.

Lũ nạ quỷ, đám cô hồn ngự trị khắp dương gian, hãm hại người lương thiện.

Kẻ ác nơn, người hiền hậu tựa vàng thau lẫn lộn khó phân biệt được.

Người đức hạnh biến đổi thành kẻ sa đọa như bị ma da bắt.

.....

Ai nhận được sấm ký này nhớ sao chép ra nhiều bản, lan truyền cho bá tánh biết để làm điều lành, lánh việc dữ, hòng tai qua nạn khỏi.

Bà Ba Hồng bán thịt heo ở chợ sao chép một trăm bản được trúng số độc đắc...

Ông Lê Tuấn chủ tiệm cầm đồ vứt bỏ vào chỗ dơ bị té gãy chân...”

1-

Con Liễu đọc mà bỏ bớt nhiều đoạn cho bà Ngọc nghe lời sấm ký chép trên giấy vở học trò.

Bà Ngọc nói: mắt mũi cô không thấy được. Con nhớ cà-phê cô ít sữa thôi nghen.

Ông Chiến nói: thời này đâu có rảnh chép tay, phô-tô cho nhanh. Cái vụ sấm ký này xưa rồi, bậy bạ, ai mà tin.

Bà Huệ nói: có kiêng có lành. Xưa rồi mà nghiệm ra y như thời nay.

Tiếng nói của họ chập chờn trong mưa gió và âm điệu Bô-Lê-Rô rầu rĩ.

Mưa lớn từ ba giờ khuya. Sấm chớp vang rền, dữ dội hơn phim chiến tranh.

Đến bây giờ sáng mưa giảm dần mà trời còn u tối.

Bất chấp nắng mưa, bàn cà-phê của nhóm lớn tuổi, bạn từ thời trung học, vẫn có người ngồi. Đàn bà nhiều hơn đàn ông.

Lâu lâu lại vắng một vài người. Bệnh nặng, theo con đi xa hay đã chết. Dù gì họ cũng trên bảy mươi rồi.

Bà Huệ nói: mưa lớn quá mà Huệ cũng đi. Ngủ không được, dậy từ ba giờ khuya, ngồi chờ sáng để đến đây.

Ông Chiến nói: bữa nào không đi thấy khó chịu. Y như là ghiền. Mà không phải ghiền cà-phê.

Bà Bảy nói: ghiền gì nói rõ ra cha nội.

Ông Chiến nhe răng cười, cố ý khoe hàm răng sứ trắng toát mới trồng.

Ông Việt Kiều San đến ngồi gần bà Ngọc. Hai người có chút tình như mây khói thuở học trò, hơn bốn mươi năm mới gặp lại.

Ông hỏi nhỏ: sao, tình hình gia đình bà yên chưa? Tui ở xa mà có nghe kể.

Bà Ngọc yên lặng, nước mắt bà chớm chảy ra.

Bà Huệ trả lời thay bạn: hai thằng con trai của bà ghiền ma túy, đi cai nhiều lần không bỏ. Ông chồng lại đột quy, nằm liệt hơn một năm rồi.

Thời thế gì lạ, như có ma quỷ. Đang làm ăn ngon lành tự nhiên sa vào cá độ, ma túy. Cái phố chợ này mười đứa trai tráng cũng dính hết bậy.

Bà Bảy tiếp lời: Cha mẹ phải bán nhà, mắc nợ. Mà đâu phải trả một lần là xong, ma túy, cá độ như ma ám khó mà dứt bỏ, nợ đời cứ kéo dài đến khi tán gia, bại sản.

Bà Huệ nói : con Ngọc chịu đựng giỏi thiệt đó ông San. Sáng nào nó cũng cà-phê với bè bạn. Mỗi tuần ba đêm đi hát-cho-nhau-nghe, giao lưu khiêu vũ nữa đó. Ai không biết, tưởng nó đang sung sướng.

Bà Ngọc nói: cũng phải có lúc lãng quên để sống. Ai bày gì cũng làm mà hết cách rồi. Bây giờ chỉ còn biết cầu trời cho hai đứa con thoát khỏi nghiệp chướng.

Bà Huệ nói: ở quê mình, nhìn bề ngoài khó biết ai mắc nợ. Máy thứ ăn chơi văn nghệ giải sầu ở xứ này rẻ thôi ông San. Cà-phê mười lăm ngàn. Năm mươi ngàn có chỗ hát, nhảy, bao luôn nước uống.

Bà Bảy hỏi: bên Mỹ có sướng vậy không?

Ông San nói: có cái sướng, có cái khổ tùy hoàn cảnh riêng.

Chờ cho mọi người ngó chỗ khác, ông San xếp nhỏ tờ một trăm đô, lén nhét vào tay bà Ngọc, nói: cầm chút đỉnh này cho tui vui.

Bà Ngọc xúc động: thôi ông, vợ chồng tui có lương hưu giáo viên cũng đắp đổi được qua ngày.

Ông Chiến nhìn thấy, nói: bạn bè cho cứ nhận. Đời vô thường buông bỏ hết đi, an nhiên mà sống. Bà Ngọc thấy tui không? Chí trai đã gãy gánh, vẫn ngẩng cao đầu cười ngạo nghễ.

Bà Bảy thọc lét: ngẩng cao đầu được không? Nổ quá cha nội.

Cả bàn nghe câu tục, cùng cười như còn tuổi học trò.

Bà Ngọc cũng cười.

Con Liễu đem ly líp-tông cho ông Chiến. Ông lén khèo nhẹ vào tay nó, nói: cưng lấy cho hộp khăn giấy.

Con Liễu nói: dạ. Mà trong đầu nó nghĩ: rồi, có chuyện rồi.

Đúng như nó đoán. Khi về đến chỗ pha chế, nó nhận tin nhắn của ông Chiến: bốn giờ chiều nay đến Hoa Lan nghen cưng.

Nó trả lời: ba giờ ba mươi nghen. E mắc đi làm. A đến đó rồi nhắn cho e số phòng. E đến liền.

Ông Chiến bấm nhanh: ok.

2-

Trưa nay con Liễu không ngủ. Nó ráng chép thêm nhiều tờ sấm ký. Cầu trời phù hộ cho chồng nó sống sót trở về hoặc cho nó trúng số độc đắc.

Nó có một đứa con hai tuổi, ở với nhà chồng. Chồng đi biển, nghề rập ghẹ. Đi xa lắm, tận Mã Lai. Thường lệ sáu tháng mới về nhà. Nhưng gần hai năm rồi vẫn chưa về. Bị bắt cóc bán cho ghe nước ngoài hay đã chết? Chưa ai xác định được.

Sáng, con Liễu chạy bàn cho quán cà-phê. Chiều tối làm cho quán nhậu. Vậy mà không đủ nuôi con và ba má chồng già, bệnh.

Ma đưa lối, quỷ dẫn đường, nó lén bán thân để kiếm thêm. Nó lựa mấy ông không biết gốc tích của nó, đã có vợ, có sĩ diện làm khách hàng. Họ giữ bí mật của họ và nó. Ít người thôi, vài ba ngày nó nhảy dù một chuyến.

Nhắm mắt đưa chân mà sống chớ biết làm gì đây? Con Liễu thờ dài rồi bỗng thảng con đang ngủ qua phòng má chồng, nói: bữa nay con đi làm sớm một chút.

Má chồng nó nhìn bằng ánh mắt hoài nghi. Thâm tâm bà thấy vừa lo vừa tội nghiệp cho đứa con dâu. Dù gì nó cũng còn trẻ, chồng coi như mất tích mà vẫn bươn chải nuôi con và nuôi luôn ba má chồng.

Trong khi chờ tin nhắn của ông Chiến, con Liễu ráng viết thêm mấy dòng sấm ký "... Lũ ngạ quỷ, đám cô hồn ngự trị khắp dương gian, hãm hại người lương thiện..."

3-

Cũng nhanh thôi, hơn ba mươi phút thì xong việc. Ông Chiến vội vã mặc đồ, nói: anh đi trước, cưng chờ anh đi khỏi rồi mới đi nghen.

Con Liễu nói: dạ.

Ông khách nào cũng như nhau, hết cơn ham thích đều muốn đi nhanh để khỏi bị thấy mình ăn chơi.

Con Liễu còn trần truồng thì có tiếng báo tin nhắn.

Tin nhắn của anh Chinh, con ông Chiến: a nhớ e quá, năm giờ mình gặp nhau nghen e.

Con Liễu bấm máy: dạ, gần năm giờ nghen. A đến Hoa Lan. Số P 205. E đặt trước chờ a.

Nó thầm nghĩ: cha nào con nấy. Thiên hạ đồn anh Chinh này cá độ, xì ke, gái gú đều chơi tuốt. Ông Chiến đã bán căn nhà mặt phố cứu nợ cho con.

Con Liễu vào phòng tắm xả nước cho trôi hết mùi người nhơ nhớp cơ thể. Lúc mới vào nghe nó tắm thiệt lâu mà vẫn còn muốn ói vì ám ảnh cái mùi của khách, dù các ông thường xịt nước hoa cẩn thận khi đi ăn chơi.

Bây giờ nó cũng quen dần.

Tắm xong, con Liễu không mặc áo quần. Như vậy cho đỡ mất thời gian, vì nó còn suất làm chiều ở quán nhậu.

Anh Chinh chưa đến. Trong khi chờ đợi, con Liễu lấy sấm ký ra viết tiếp:

“...Kẻ ác hơn, người hiền hậu như vàng thau lẫn lộn khó phân biệt được.

Người đức hạnh biến đổi thành kẻ sa đọa như bị ma da bắt...”

Con Liễu viết chậm, nắn nót cho dễ đọc.

Đang viết, con Liễu chợt nhớ đến thời thiếu nữ, còn đi học. Người ta nói nó dễ thương, học giỏi. Thời ấy đã xa lắc, xa lơ nên lâu nay nó quên.

Bây giờ nhờ chép sấm ký nó nhớ lại.

Ái Điều